

N°. 59. 4.

Q. D. B. V
PRAEMISSA HOS. II SEGM. XIX — XXII
EXPOSITIONE

X

EXAMEN
AUTUMNALE

DEO IVVANTE IN ILL. GYMNAS
CASIMIR. ACADEM. CVM ORATIONE
CENSORIA

A. D. IV. V. ET VI OCTOBRI

IN SCHOLA SENATORIA

A. D. VII. ET VIII. E. M. MDCCLXXIX

HABENDVM

INDICVNT

a.

DIRECTOR

ET

RELIQVI PROFESSORES

COBURGI
FORMIS AHLIANIS

In segmento 19. etiam deprehendimus aliquam interpretationis varietatem, quam Isaacides quidem sic proponit: ולא יזכרו עוד ישראל בשם של בעלים או לוא יזכרו הבעלי בשם של ישראל לומר שהם אלוהות להם או לא יזכר שם הבעלי עוד כד"א והאילים כליל יהלוק: *Neque commemorabuntur amplius Israëlitarum cum nomine eorum, videlicet Baalim, aut non commemorabuntur Baalim cum nomine eorum, scilicet Israëlitarum, id est, illa esse horum idola, aut non commemorabitur nomen Baalim amplius, ut dicitur etiam Ies. 2, 18.* In priori parte huius segmenti natio Israëlítica adhuc proponitur ut mulier, Deum non amplius, mi Marite, sed, mi Vir, inuocans. In posterioribus vero huius segmenti verbis, more Hebraeorum, de singulis dicitur Israëlitis, eos non amplius cognominatum iri nominibus eorum, id est, Baalim. Quae explicatio eo probabilior est, quia in segmento proximo sequente oratio in eodem numero ac genere continuatur: *Atque arcebo in rem eorum, Israëlitarum, illo tempore, feras agrestes.* Eandem interpretationem praetulerunt Graecus, Latinus, Syrus, Arabs et Saadias apud Kimchium, quia vocabulum proximum praecedens עֲשֵׂה, quemadmodum hic adiungit, pertineret ad Israëlitas, et quod futurum esset tempus, quo gentes etiam a veritate alienae non amplius essent idololatrae, auctore Sophon. 3. 9. Postremum interpretandi genus adhibitum est a Chaldaeo et V. S. R. Dathio.

De

De segmento 20. scribit Kimchius, illud esse explicandum ut Hiob. 5, 23, Ief. 11, 6 et 2, 4. Idem duplicem nominis *מחלח* explicatum affert. Chaldaeus enim intelligit *bellatores*. Alii vero cum Ezride reliquum instrumentum bellicum praecoptant, praeter arcus et gladios, qui nominantur. Theodoretus quidem ultima Graeci vocabula, *καὶ κατοικῶ αὐτὸς ἐπ' ἐλπίδι*, sinistre interpretatus est de bonis aeternis, quae a Deo his verbis promitti opinatur, adscribit enim: *Περὶ ταύτης δὲ τῆς ἐλπίδος ὁ μακάριος λέγει Πᾶνλος· τῇ γὰρ ἐλπίδι, ἐσώθημεν. Ἐλπίς δὲ βλεπομένη ἐν ἔσω ἐλπίσι· ἃ γὰρ βλέπει τις, τί καὶ ἐλπίζει; εἰ δὲ ὁ ἔβλεπομεν ἐλπίζομεν, δι' υπομονῆς ἐκδεχόμεθα. καὶ ὅτι περὶ ταύτης εἶπεν τῆς ἐλπίδος, καὶ ἔχ' ἑτέρας, τὰ ἐπαγόμενα μαρτυρεῖ.* De qua spe dicit beatus Paulus, Rom. 8, 24. 25, *rebus enim sperandis beatumur. Res autem sperandae, quae simul videntur aut habentur, non sunt sperandae, quomodo enim sperare aliquis potest, quae possidet? Quod si speramus, quae non habemus, eadem fortis expectamus tolerantia.* Miramur ergo ab eodem potuisse adici: *Prophetam de his rebus sperandis, nec de alia re, loqui, restantur sequentia.* Facile enim patet, varios esse *τῆς ἐλπίδος* significatus, quos Theodoretus in hac annotatione inter se confudit. Quamvis hic Hieronymum sibi habeat consentientem, „Deus“, inquentem, „confregit potentias „arcum, scutum, gladium et bellum, quibus fractis et contritis dormient credentes fiducialiter, et sub vno pastore „requiescent, siue sperabunt in his, quae oculus non vidit, „et auris non audiuit, et in cor hominis non ascenderunt, „quae praeparavit Deus diligentibus se:“ illud certe ex contextu clarissime apparet oratione, prophetam in loco hoc de bonis loqui adspectabilibus, ac de secura, quietaque in his terris habitatione, praesertim quum in sequentibus demum segmentis de rebus non adspectabilibus, bonis spirabilibus, coniunctioneque animorum cum Deo Hoseas agere instituat.

§ XIX.

Explicatur, Hof. 2, 21. 22.

Haec segmenta sic interpretamur: *Tum despondebo te mihi in aeternum: tum despondebo te mihi innocentia et in iudicio, cum pietate atque amore intimo: tum despondebo te mihi fide mihi habenda: tum me redamabis.* Annotauimus iam, bonis adspectabilibus ac terrestribus antea commemoratis, subtexi in his versibus, beneficia spirabilia, atque ad animos eorumque beatitatem pertinentia. Itaque despondendi verbum ad coniunctionem Dei cum animo humano pertinet, quae cum arctissimo matrimonii vinculo comparatur, quae etiam est Ezridae sententia ad h. l. Deut. 22, 23 allegantis, et Kimchii, putantis sponsam opponi scorto Hof. 1, 2 commemorato. Sunt vero interpretes, qui haec omnia vel ad ecclesiam antiqui et noui foederis, vel ad externa populi Iudaici fata referant. Ad ecclesiam antiqui foederis et noui referunt hunc locum Hieronymus adscribens: „Primo despondit eam in Abraham, siue in Aegypto, vt vxorem habeat sempiternam. Secundo in monte Sinai, dans ei pro sponsalibus legis iustitiam atque iudicium, et iunctam legi misericordiam, vt quando peccauerit, tradatur captiuitati, quum egerit poenitentiam, reuocetur in patriam, et misericordiam consequatur — Nouissime venit Dei filius, Dominus Iesus, quo crucifixo et a mortuis resurgente, desponsatur, nequaquam in legis iustitia, sed in fide et gratia euangelii.“

Fd 6020 II

(2)

ULB Halle

3

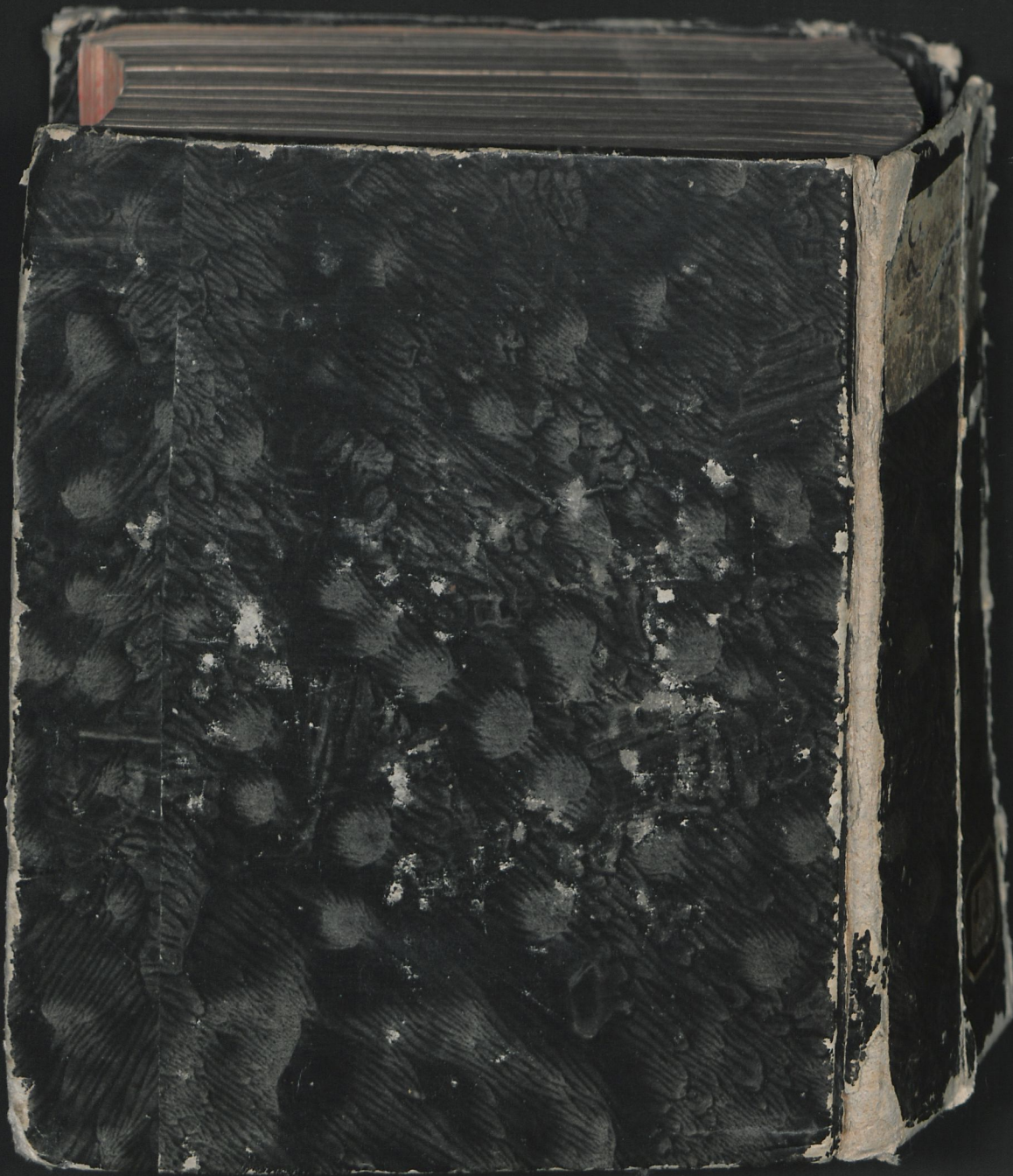
003 772 209

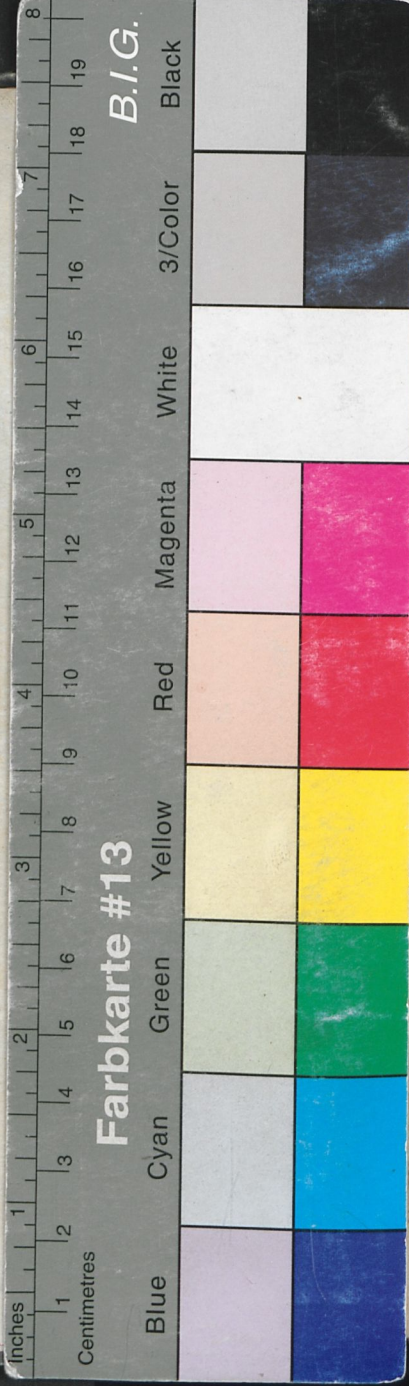

7A-90C

WMA 2015

Q. D. B. V
PRAEMISSA HOS. II SEGM. XIX — XXII
EXPOSITIONE
X

EXAMEN
AUTUMNALE

DEO IUVANTE IN ILL. GYMNAS
CASIMIR. ACADEM. CVM ORATIONE
CENSORIA

A. D. IV. V. ET VI. OCTOBRIS

IN SCHOLA SENATORIA

A. D. VII. ET VIII. E. M. MDCCLXXIX

HABENDVM

INDICVNT

DIRECTOR
ET
RELIQVI PROFESSORES

COBURGI
FORMIS AHLIANIS

a.